

Arrest

nr. 293 748 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
 Maurice Van Meenenplein 14/6
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 september 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Syrische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 19 mei 2022, dienen op 20 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 20 juni 2022 door de DVZ overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers worden gehoord op 3 augustus 2022.

1.4. Op 8 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek daar verzoekers reeds de internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, namelijk Spanje. Dit zijn de bestreden beslissingen die aangetekend worden verzonden op 12 september 2022.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker (A.M.), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Syrische nationaliteit, bent u in 2013 met de gehele familie naar Libanon gegaan wegens de oorlog in Syrië en verbleef u daar tot u in 2020 naar Spanje ging in het kader van een hervestiging van Syrische vluchtelingen. U kwam in september 2020 aan in Spanje en werd opgevangen via een hulporganisatie die verantwoordelijk was voor uw dossier. U kreeg onderdak en materiële en financiële ondersteuning gedurende de periode van anderhalf jaar. Nadien werd verondersteld dat u zelf werk zou vinden en een woning huren. U en uw zonen zochten zes tot acht maanden lang naar werk maar konden geen werk vinden. Gezien u niet aan werk geraakte kon u geen woning vinden daar de verhuurders steeds het voorleggen van een arbeidsovereenkomst vereisten. U geeft ook aan dat u onvoldoende medische ondersteuning kreeg. Uiteindelijk diende u en uw familie, zijnde uw vrouw M.A.W. (OV X), uw twee meerderjarige zonen A.Al en A.Ah (OV X en X) en uw twee minderjarige dochters, de woning die u was ter beschikking gesteld te verlaten. U was nadien acht dagen dakloos waarna u uiteindelijk Spanje verliet en per bus naar België kwam waar u op 20 mei 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legde u enkele Syrische identiteitsstukken neer en een attest van medische zorg in Libanon.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van enkele gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen hebt aan de rug en uw been. U bent daardoor minder mobiel. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, in zoverre dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond in een lokaal dat praktisch goed bereikbaar is. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS stelt vast dat uw vraag om internationale bescherming “niet-ontvankelijk” is overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen en uw administratieve dossier blijkt dat u vanuit Libanon naar Spanje werd hervestigd, waar u samen met uw andere familieleden de vluchtelingenstatus verkreeg.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83- 85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen

zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Het CGVS bevestigt hier nogmaals dat u in Spanje anderhalf jaar lang onderdak, materiële – en financiële ondersteuning werd geboden en dat u aangeeft dat die hulp nog voor drie maanden werd verlengd (zie nota's CGVS echtgenoot p.5).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou

zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Immers toont u niet aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden en dat u in Spanje alles in het mogelijke stelde om aldaar van de u toegekende rechten ten volle gebruik te maken.

Wat betreft uw verklaring geen werk te vinden in Spanje, zowel voor uzelf als voor uw twee meerderjarige zonen stelt het CGVS het volgende vast. U zegt dat u en uw meerderjarige zonen werk zochten en daartoe waren ingeschreven bij een arbeidsbureau, maar daar kan u niets van voorleggen, hoewel u aangeeft dat daar documenten van zouden zijn (zie nota's CGVS echtgenoot p.8 en 10). Bovendien verklaart u meerdere keren dat uw zonen (en uzelf) zes tot acht maanden op zoek gingen naar werk maar geen werk vonden (zie vragenlijst CGVS echtgenoot vraag 5, nota's CGVS echtgenoot p.2 en 4). Dat is bevreemdend daar u meer dan anderhalf jaar in Spanje verbleef. Waarom uw zonen dan slechts voor de periode van zes tot acht maanden actief naar werk zochten komt over als een weinig ernstige poging om te zoeken naar oplossing qua werk, des te meer daar u aangeeft dat u in Libanon al was gezegd dat u slechts anderhalf jaar lang recht zou hebben op hulp (zie nota's CGVS echtgenoot p.5). Waarom u dan ook niet langer of direct na aankomst in Spanje naar werk zocht, is bevreemdend. Wat betreft uw vrouw is het bovendien opmerkelijk dat uzelf verklaart dat zij ook was ingeschreven bij een arbeidsbureau (zie nota's CGVS echtgenoot p.8), maar dat uw vrouw zelf zei van niet (zie nota's CGVS echtgenote p.4). Ten slotte is het opmerkelijk dat uzelf aangeeft dat u niet weet of uw kinderen misschien hier of daar hebben gewerkt (zie nota's CGVS echtgenoot p.8). Indien werk voor u en uw familie dermate belangrijk was in Spanje zoals u liet uitschijnen mag toch verwacht worden dat u op de hoogte bent indien één van uw zonen werk zou hebben gevonden in Spanje, al was dat maar van korte duur. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw zoon Ah. aangaf dat hij in Spanje enkele opleidingen volgde inzake automechaniek (zie nota's CGVS Ah. p.3).

Wat betreft uw verklaring geen woning te vinden in Spanje stelt het CGVS het volgende vast. U geeft aan dat u in de zoektocht naar een woning voorwaarden werden opgelegd door de organisatie die voor u verantwoordelijk was. Het is daarbij opmerkelijk dat u enerzijds meermaals aangeeft dat de verhuurders steeds om een arbeidscontract vroegen (zie nota's CGVS echtgenoot p.2, 4 en 6), maar dat u anderzijds wel aangeeft dat de hulporganisatie die voor uw familie verantwoordelijk was, wel de huur van een woning op zich zou nemen, minstens voor enkele maanden (zie nota's CGVS echtgenoot p.6). Dat u aldus nooit enige verhuurder zou hebben kunnen overtuigen, zelfs als hoofd van de familie nooit zelf contact had met een verhuurder (zie nota's CGVS echtgenoot p.9), komt weinig aannemelijk over.

Wat betreft uw medische toestand stelt het CGVS het volgende vast. U geeft aan dat u in Syrië werd geopereerd aan een hernia, maar die operatie zou niet goed zijn verlopen en daardoor kent u problemen aan uw linkerbeen (zie nota's CGVS echtgenoot p.3). U zegt dat u hoopte op een behandeling in Spanje maar die kwam er niet. Los daarvan moet het CGVS opmerken dat deze medische problemen u er niet van hebben weerhouden om van Syrië naar Libanon te gaan waar u verschillende jaren woonde alvorens van Libanon naar Spanje te reizen. Van Spanje reisde u later op eigen houtje naar België. Deze vaststelling maakt dat uw medische toestand niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden voldoet zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie hoger). Hoe dan ook, u legt geen recente en duidelijke medische attesten neer (met uitzondering van een oud attest uit Syrië) die uw medische toestand verduidelijken of toelichten (zie nota's CGVS echtgenoot p.7). U verwijst naar bepaalde medische klachten van uw vrouw, zijnde maagklachten, maar ook hier legde u niets van voor (zie nota's CGVS echtgenoot p.7), ook al zou uw vrouw al zeven jaar klachten hebben (zie nota's CGVS echtgenote p.4). Hoe dan ook, deze klachten weerhielden jullie er niet van al deze reizen te ondernemen. Uw vrouw voegde daar aan toe dat ze in Spanje geen medische bijstand kreeg. Maar uit haar verklaringen blijkt dat er een aanspreekpunt of contactpersoon was binnen de hulporganisatie voor jullie. Indien deze persoon niets ondernam, zoals uw vrouw laat blijken, kan nergens uit uw of haar verklaringen blijken dat jullie actief hebben gezocht naar een oplossing door andere organisaties, geneesheren of dergelijken zelf rechtstreeks te contacteren. De blote bewering van uw vrouw dat zelfs een ambulance niet zou komen indien gebeld, is weinig aannemelijk voor een land als Spanje en staaft u hoegenaamd niet. Uw zoon Al. zei dat jullie geen medische bijstand kregen bij gebrek aan een bepaalde kaart of pas die toegang geeft tot gezondheidszorg (zie nota's CGVS Al. p.2 en 3). Maar ook dit is een blote bewering en uw zoon Al. geeft aan dat er blijkbaar enkel met de contactpersoon daarover werd gesproken en dat jullie dus niet op andere manieren dit trachtten op te lossen. Uw zoon Al. moet dan uiteindelijk ook aangeven dat hij

niet weet of jullie op die kaart of pas effectief recht hadden of niet (zie nota's CGVS Al. p.3). Hoe dan ook, dat u in Spanje een statuut verkreeg waarbij voor anderhalf jaar volledige ondersteuning werd voorzien zonder dat u medische bijstand kreeg komt weinig geloofwaardig over.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat u algemeen genomen niet aannemelijk maakte ernstige inspanningen te hebben geleverd om in Spanje een leven op te bouwen en uw rechten te doen gelden. U legt van alles wat u verklaart geen stukken neer ter staving. U geeft verder ook expliciet aan dat u in de zoektocht naar een oplossing geen andere organisaties aangesproken hebt, noch geprobeerd via een advocaat buiten de organisatie om een oplossing te zoeken, noch rechtstreeks contact opnam met de Spaanse overheid op zoek naar oplossingen (zie nota's CGVS echtgenoot p.7, 9 en 10). U zegt dat u de Spaanse taal niet spreekt, maar u blijkt toch enkele woorden te spreken én u geeft zelf aan dat er vrijwilligers waren die u een basiskennis aanleerden (zie nota's CGVS echtgenoot p.4). U geeft ten aanzien van het CGVS te kennen dat u, mede door de bijstand in België hier rust hebt gevonden (zie nota's CGVS echtgenoot p.7). Maar dit volstaat uiteraard niet om aan te geven dat u in Spanje dermate problemen kende dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie hoger) werd overschreden.

Aldus moet het CGVS vaststellen dat u niet aannemelijk maakt de nodige stappen te hebben gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw medische toestand, waarbij u aangeeft dat u rugklachten en klachten aan uw been hebt (zie nota's CGVS echtgenoot p.3), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het CGVS en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Ten slotte merkt het CGVS op dat uw vrouw in België familieleden heeft die een statuut hebben verkregen (zie nota's CGVS echtgenote p.5). Dit doet geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen en doet zelfs vermoeden dat u van Spanje naar België kwam vooral met de wil om bij uw familie te zijn, eerder dan omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u aangeeft dat u in Spanje nooit problemen kende met de Spaanse bevolking inzake geweld of racisme (zie nota's CGVS echtgenoot p.10). Evenmin zou u ooit problemen hebben gekend met de Spaanse overheidsinstellingen of de Spaanse politiediensten (zie nota's CGVS echtgenoot p.10). Uw zoon Al. gaf aan dat er ooit wel een klein incident was op het openbaar vervoer waarbij hij werd aangesproken, maar zonder meer en zonder dat er gevolgen waren (zie nota's CGVS Al. p.3).

Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die

internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De Syrische documenten bevatten louter persoonsgegevens van u en uw familieleden die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De tweede bestreden beslissing, genomen t.a.v. verzoekster, M.A.W. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Syrische nationaliteit, bent u in 2013 met de gehele familie naar Libanon gegaan wegens de oorlog in Syrië en verbleef u daar tot u in 2020 naar Spanje ging in het kader van een hervestiging van Syrische vluchtelingen. U kwam in september 2020 aan in Spanje en werd opgevangen via een hulporganisatie die verantwoordelijk was voor uw dossier. U kreeg onderdak en materiële en financiële ondersteuning gedurende de periode van anderhalf jaar. Nadien werd verondersteld dat u zelf werk zou vinden en een woning huren. U en uw familieleden zochten naar werk maar konden geen werk vinden. Gezien u niet aan werk geraakte kon u geen woning vinden daar de verhuurders steeds het voorleggen van een arbeidsovereenkomst vereisten. U geeft ook aan dat u onvoldoende medische ondersteuning kreeg. Uiteindelijk diende u en uw familie, zijnde uw man A.M. (OV X), uw twee meerderjarige zonen A.Al. en A.Ah (OV X en X) en uw twee minderjarige dochters, de woning die u was ter beschikking gesteld te verlaten. U was nadien acht dagen dakloos waarna u uiteindelijk Spanje verliet en per bus naar België kwam waar u op 20 mei 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legde u enkele Syrische identiteitsstukken neer en een attest van medische zorg van uw man in Libanon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS stelt vast dat uw vraag om internationale bescherming “niet-ontvankelijk” is overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen en uw administratieve dossier blijkt dat u vanuit Libanon naar Spanje werd hervestigd, waar u samen met uw andere familieleden de vluchtelingenstatus verkreeg.

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Het CGVS bevestigt hier nogmaals dat u in Spanje anderhalf jaar lang onderdak, materiële – en financiële ondersteuning werd geboden en dat u aangeeft dat die hulp nog voor drie maanden werd verlengd (zie nota’s CGVS echtgenoot p.5).

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Wat betreft uw verklaring dat u en uw familieleden geen werk konden vinden in Spanje, stelt het CGVS het volgende vast. Uw man zegt dat hij en uw meerderjarige zonen werk zochten en daartoe waren ingeschreven bij een arbeidsbureau, maar daar kunnen jullie niets van voorleggen, hoewel uw man aangeeft dat daar documenten van zouden zijn (zie nota’s CGVS echtgenoot p.8 en 10). Bovendien verklaart uw man meerdere keren dat uw zonen (en hijzelf) zes tot acht maanden op zoek gingen naar

werk maar geen werk vonden (zie vragenlijst CGVS echtgenoot vraag 5, nota's CGVS echtgenoot p.2 en 4). Dat is bevreemdend daar jullie meer dan anderhalf jaar in Spanje verbleven. Waarom uw zonen dan slechts voor de periode van zes tot acht maanden actief naar werk zochten komt over als een weinig ernstige poging om te zoeken naar oplossing qua werk, des te meer daar uw man aangeeft dat jullie in Libanon al was gezegd dat jullie anderhalf jaar lang recht zouden hebben op hulp (zie nota's CGVS echtgenoot p.5). Waarom jullie dan ook niet langer of direct na aankomst in Spanje naar werk zochten, is bevreemdend. Wat betreft uzelf is het bovendien opmerkelijk dat uw man verklaart dat u ook was ingeschreven bij een arbeidsbureau (zie nota's CGVS echtgenoot p.8), maar dat uzelf zei van niet (zie nota's CGVS echtgenote p.4). Ten slotte is het opmerkelijk dat uw man aangeeft dat hij niet weet of uw kinderen misschien hier of daar hebben gewerkt (zie nota's CGVS echtgenoot p.8). Indien werk voor jullie dermate belangrijk was in Spanje zoals u liet uitschijnen mag toch verwacht worden dat uw man op de hoogte is indien één van uw zonen werk zou hebben gevonden in Spanje, al was dat maar van korte duur. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw zoon Ah. aangaf dat hij in Spanje enkele opleidingen volgde inzake automechaniek (zie nota's CGVS Ah. p.3).

Wat betreft uw verklaring geen woning te vinden in Spanje stelt het CGVS het volgende vast. Uw man geeft aan dat u in de zoektocht naar een woning voorwaarden werden opgelegd door de organisatie die voor jullie verantwoordelijk was. Het is daarbij opmerkelijk dat uw man enerzijds meermaals aangeeft dat de verhuurders steeds om een arbeidscontract vroegen (zie nota's CGVS echtgenoot p.2, 4 en 6), maar dat hij anderzijds wel aangeeft dat de hulporganisatie die voor uw familie verantwoordelijk was, wel de huur van een woning op zich zou nemen, minstens voor enkele maanden (zie nota's CGVS echtgenoot p.6). Dat jullie aldus nooit enige verhuurder zouden hebben kunnen overtuigen, komt weinig aannemelijk over.

Wat betreft de medische toestand van uw familieleden stelt het CGVS het volgende vast. Uw man geeft aan dat hij in Syrië werd geopereerd aan een hernia, maar die operatie zou niet goed zijn verlopen en daardoor kent hij problemen aan zijn linkerbeen (zie nota's CGVS echtgenoot p.3). Uw man zegt dat hij hoopte op een behandeling in Spanje maar die kwam er niet. Los daarvan moet het CGVS opmerken dat deze medische problemen uw familie er niet van hebben weerhouden om van Syrië naar Libanon te gaan waar jullie verschillende jaren woonden alvorens van Libanon naar Spanje te reizen. Van Spanje reisden jullie later op eigen houtje naar België. Deze vaststelling maakt dat de medische toestand van jullie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden voldoet zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie hoger). Hoe dan ook, u legt geen recente en duidelijke medische attesten neer die uw medische toestand verduidelijken of toelichten, noch die van de andere familieleden (zie nota's CGVS echtgenoot p.7). U verwijst zelf naar bepaalde medische klachten, zijnde maagklachten, maar ook hier legden jullie niets van voor, ook al zou u al zeven jaar klachten hebben (zie nota's CGVS echtgenote p.4). Hoe dan ook, deze klachten weerhielden jullie er niet van al deze reizen te ondernemen. Uzelf voegde daar aan toe dat u in Spanje geen medische bijstand kreeg. Maar uit uw verklaringen blijkt dat er een aanspreekpunt of contactpersoon was binnen de hulporganisatie voor jullie. Indien deze persoon niets ondernam, zoals u laat blijken, kan nergens uit uw verklaringen blijken dat jullie actief hebben gezocht naar een oplossing door andere organisaties, geneesheren of dergelijken zelf rechtstreeks te contacteren. De blote bewering van u dat zelfs een ambulance niet zou komen indien gebeld, is weinig aannemelijk voor een land als Spanje en staat u hoegenaamd niet. Uw zoon Al. zei dat jullie geen medische bijstand kregen bij gebrek aan een bepaalde kaart of pas die toegang geeft tot gezondheidszorg (zie nota's CGVS Al. p.2 en 3). Maar ook dit is een blote bewering en uw zoon Al. geeft aan dat er blijkbaar enkel met de contactpersoon daarover werd gesproken en dat jullie dus niet op andere manieren dit trachtten op te lossen. Uw zoon Al. moet dan uiteindelijk ook aangeven dat hij niet weet of jullie op die kaart of pas effectief recht hadden of niet (zie nota's CGVS Al. p.3). Hoe dan ook, dat u in Spanje een statuut verkreeg waarbij voor anderhalf jaar volledige ondersteuning werd voorzien zonder dat u medische bijstand kreeg komt weinig geloofwaardig over.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat u algemeen genomen niet aannemelijk maakte ernstige inspanningen te hebben geleverd om in Spanje een leven op te bouwen en uw rechten te doen gelden. U legt van alles wat u verklaart geen stukken neer ter staving. U geeft verder ook expliciet aan dat u in de zoektocht naar een oplossing geen andere organisaties aangesproken hebt (zie nota's CGVS echtgenote p.5). Dit volstaat uiteraard niet om aan te geven dat u in Spanje dermate problemen kende dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie hoger) werd overschreden.

Aldus moet het CGVS vaststellen dat u niet aannemelijk maakt de nodige stappen te hebben gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje

geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw medische toestand, waarbij u aangeeft dat u maagklachten hebt (zie nota's CGVS echtgenote p.3), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het CGVS en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Ten slotte merkt het CGVS op dat u in België familieleden heeft die een statuut hebben verkregen (zie nota's CGVS echtgenote p.5). Dit doet geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen en doet zelfs vermoeden dat u van Spanje naar België kwam vooral met de wil om bij uw familie te zijn, eerder dan omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u aangeeft dat u in Spanje nooit problemen kende met de Spaanse bevolking inzake geweld of racisme (zie nota's CGVS echtgenote p.5). Evenmin zou u ooit problemen hebben gekend met de Spaanse overheidsinstellingen of de Spaanse politiediensten (zie nota's CGVS echtgenote p.5). Uw zoon Al. gaf aan dat er ooit wel een klein incident was op het openbaar vervoer waarbij hij werd aangesproken, maar zonder meer en zonder dat er gevolgen waren (zie nota's CGVS Al. p.3).

Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door jullie neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De Syrische documenten bevatten louter persoonsgegevens van u en uw familieleden die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

De derde bestreden beslissing, genomen t.a.v. tweede verzoeker, A.Ah. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Syrische nationaliteit, bent u in 2013 met uw ouders naar Libanon gegaan wegens de oorlog in Syrië en verbleef u daar tot u in 2020 naar Spanje ging in het kader van

een hervestiging van Syrische vluchtelingen. U kwam in september 2020 aan in Spanje en werd opgevangen via een hulporganisatie die verantwoordelijk was voor uw dossier. U kreeg onderdak en materiële en financiële ondersteuning gedurende de periode van anderhalf jaar. Nadien werd verondersteld dat u zelf werk zou vinden en een woning huren. U en uw familieleden zochten naar werk maar konden geen werk vinden. Gezien u niet aan werk geraakte kon u geen woning vinden daar de verhuurders steeds het voorleggen van een arbeidsovereenkomst vereisten. Uw ouders geven ook aan dat u onvoldoende medische ondersteuning kreeg. Uiteindelijk diende u en uw familie, zijnde uw ouders A.M. en M.A.W. (OV X), uw jongere broer A. Al. (OV X) en uw twee jongere zussen, de woning die u was ter beschikking gesteld te verlaten. U was nadien acht dagen dakloos waarna u uiteindelijk Spanje verliet en per bus naar België kwam waar u op 20 mei 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legde u enkele Syrische identiteitsstukken neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS stelt vast dat uw vraag om internationale bescherming “niet-ontvankelijk” is overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen en uw administratieve dossier blijkt dat u vanuit Libanon naar Spanje werd hervestigd, waar u samen met uw andere familieleden de vluchtelingenstatus verkreeg.

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Het CGVS bevestigt hier nogmaals dat u in Spanje anderhalf jaar lang onderdak, materiële – en financiële ondersteuning werd geboden en dat u aangeeft dat die hulp nog voor drie maanden werd verlengd (zie nota's CGVS vader p.5).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Immers toont u niet aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden en dat u in Spanje alles in het mogelijke stelde om aldaar van de u toegekende rechten ten volle gebruik te maken.

Wat betreft uw verklaring dat u en uw familieleden geen werk konden vinden in Spanje, stelt het CGVS het volgende vast. Uw vader zegt dat hij en zijn meerderjarige zonen (U en Al.) werk zochten en daartoe waren ingeschreven bij een arbeidsbureau, maar daar kunnen jullie niets van voorleggen, hoewel uw vader aangeeft dat daar documenten van zouden zijn (zie nota's CGVS vader p.8 en 10). Bovendien verklaart uw vader meerdere keren dat u en uw broer zes tot acht maanden op zoek gingen naar werk maar geen werk vonden (zie vragenlijst CGVS vader vraag 5, nota's CGVS vader p.2 en 4). Dat is bevreemdend daar jullie meer dan anderhalf jaar in Spanje verbleven. Waarom jullie dan slechts voor de periode van zes tot acht maanden actief naar werk zochten komt over als een weinig ernstige poging om te zoeken naar oplossing qua werk, des te meer daar uw vader aangeeft dat jullie in Libanon al werd gezegd dat jullie anderhalf jaar lang recht zouden hebben op hulp (zie nota's CGVS vader p.5). Waarom jullie dan ook niet langer of direct na aankomst in Spanje naar werk zochten, is bevreemdend. Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vader aangeeft dat hij niet weet of zijn kinderen, zijnde u en uw broer, misschien hier of daar hebben gewerkt (zie nota's CGVS vader p.8). Indien werk voor jullie dermate

belangrijk was in Spanje zoals u liet uitschijnen mag toch verwacht worden dat uw vader op de hoogte was indien één van uw zonen werk zou hebben gevonden in Spanje, al was dat maar van korte duur. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uzelf aangaf dat u in Spanje enkele opleidingen volgde inzake automechaniek (zie nota's CGVS Ahmad p.3) waaruit blijkt dat u toch ondersteuning kreeg in het zoeken naar werk en/of opleidingen volgen.

Wat betreft uw verklaring geen woning te vinden in Spanje stelt het CGVS het volgende vast. Uw vader geeft aan dat u in de zoektocht naar een woning voorwaarden werden opgelegd door de organisatie die voor jullie verantwoordelijk was. Het is daarbij opmerkelijk dat uw vader enerzijds meermaals aangeeft dat de verhuurders steeds om een arbeidscontract vroegen (zie nota's CGVS vader p.2, 4 en 6), maar dat hij anderzijds wel aangeeft dat de hulporganisatie die voor uw familie verantwoordelijk was, wel de huur van een woning op zich zou nemen, minstens voor enkele maanden (zie nota's CGVS vader p.6). Dat jullie aldus nooit enige verhuurder zouden hebben kunnen overtuigen, komt weinig aannemelijk over.

Wat betreft de medische toestand van uw familieleden stelt het CGVS het volgende vast. Uw vader geeft aan dat hij in Syrië werd geopereerd aan een hernia, maar die operatie zou niet goed zijn verlopen en daardoor kent hij problemen aan zijn linkerbeen (zie nota's CGVS vader p.3). Hij zegt dat hij hoopte op een behandeling in Spanje maar die kwam er niet. Los daarvan moet het CGVS opmerken dat deze medische problemen uw familie er niet van hebben weerhouden om van Syrië naar Libanon te gaan waar jullie verschillende jaren woonden alvorens van Libanon naar Spanje te reizen. Van Spanje reisden jullie later op eigen houtje naar België. Deze vaststelling maakt dat de medische toestand van jullie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden voldoet zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie hoger). Hoe dan ook, jullie keggen geen recente en duidelijke medische attesten neer die de medische toestand van jullie verduidelijken of toelichten. Uw moeder voegde daar aan toe dat u in Spanje geen medische bijstand kreeg. Maar uit haar verklaringen blijkt dat er een aanspreekpunt of contactpersoon was binnen de hulporganisatie voor jullie. Indien deze persoon niets ondernam, zoals u laat blijken, kan nergens uit uw verklaringen blijken dat jullie actief hebben gezocht naar een oplossing door andere organisaties, geneesheren of dergelijken zelf rechtstreeks te contacteren. De blote bewering van uw moeder dat zelfs een ambulance niet zou komen indien gebeld, is weinig aannemelijk voor een land als Spanje en staven jullie hoegenaamd niet. Uw broer Al. zei dat jullie geen medische bijstand kregen bij gebrek aan een bepaalde kaart of pas die toegang geeft tot gezondheidszorg (zie nota's CGVS Al. p.2 en 3). Maar ook dit is een blote bewering en uw broer Al. geeft aan dat er blijkbaar enkel met de contactpersoon daarover werd gesproken dat jullie dus niet op andere manieren dit trachtten op te lossen. Hij moet dan uiteindelijk ook aangeven dat hij niet weet of jullie op die kaart of pas effectief recht hadden of niet (zie nota's CGVS Al. p.3). Hoe dan ook, dat u in Spanje een statuut verkreeg waarbij voor anderhalf jaar volledige ondersteuning werd voorzien zonder dat u medische bijstand kreeg komt weinig geloofwaardig over.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat u algemeen genomen niet aannemelijk maakte ernstige inspanningen te hebben geleverd om in Spanje een leven op te bouwen en uw rechten te doen gelden. U legt van alles wat u verklaart geen stukken neer ter staving. U geeft verder ook expliciet aan dat u in de zoektocht naar een oplossing geen andere organisaties aangesproken hebt (zie nota's CGVS Ahmad p.4). Dit volstaat uiteraard niet om aan te geven dat u in Spanje dermate problemen kende dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie hoger) werd overschreden.

Aldus moet het CGVS vaststellen dat u niet aannemelijk maakt de nodige stappen te hebben gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van de medische toestand van uw ouders, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de

mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het CGVS en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Ten slotte merkt het CGVS op dat u in België familieleden heeft die een statuut hebben verkregen (zie nota's CGVS moeder p.5). Dit doet geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen en doet zelfs vermoeden dat u van Spanje naar België kwam vooral met de wil om bij uw familie te zijn, eerder dan omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u aangeeft dat u in Spanje nooit problemen kende met de Spaanse bevolking inzake geweld of racisme (zie nota's CGVS Ah. p.4). Evenmin zou u ooit problemen hebben gekend met de Spaanse overheidsinstellingen of de Spaanse politiediensten (zie nota's CGVS Ah. p.4). Uw broer Al. gaf aan dat er ooit wel een klein incident was op het openbaar vervoer waarbij hij werd aangesproken, maar zonder meer en zonder dat er gevolgen waren (zie nota's CGVS Al. p.3).

Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door jullie neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De Syrische documenten bevatten louter persoonsgegevens van u en uw familieleden die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

De vierde bestreden beslissing, genomen t.a.v. derde verzoeker, A.Al., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Syrische nationaliteit, bent u in 2013 met uw ouders naar Libanon gegaan wegens de oorlog in Syrië en verbleef u daar tot u in 2020 naar Spanje ging in het kader van een hervestiging van Syrische vluchtelingen. U kwam in september 2020 aan in Spanje en werd opgevangen via een hulporganisatie die verantwoordelijk was voor uw dossier. U kreeg onderdak en materiële en financiële ondersteuning gedurende de periode van anderhalf jaar. Nadien werd verondersteld dat u zelf werk zou vinden en een woning huren. U en uw familieleden zochten naar werk maar konden geen werk vinden. Gezien u niet aan werk geraakte kon u geen woning vinden daar de verhuurders steeds het voorleggen van een arbeidsovereenkomst vereisten. Uw ouders geven ook aan dat u onvoldoende medische ondersteuning kreeg. Uiteindelijk diende u en uw familie, zijnde uw ouders A.M. en M.A.W. (OV X), uw oudere broer A.Ah (OV X) en uw twee jongere zussen, de woning die u was ter beschikking gesteld te verlaten. U was nadien acht dagen dakloos waarna u uiteindelijk Spanje verliet en per bus naar België kwam waar u op 20 mei 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legde u enkele Syrische identiteitsstukken neer en een attest van medische zorg in Libanon.

B. Motivering

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Het CGVS bevestigt hier nogmaals dat u in Spanje anderhalf jaar lang onderdak, materiële – en financiële ondersteuning werd geboden en dat u aangeeft dat die hulp nog voor drie maanden werd verlengd (zie nota's CGVS vader p.5).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Immers toont u niet aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden en dat u in Spanje alles in het mogelijke stelde om aldaar van de u toegekende rechten ten volle gebruik te maken.

Wat betreft uw verklaring dat u en uw familieleden geen werk konden vinden in Spanje, stelt het CGVS het volgende vast. Uw vader zegt dat hij en zijn meerderjarige zonen werk zochten en daartoe waren ingeschreven bij een arbeidsbureau, maar daar kunnen jullie niets van voorleggen, hoewel uw vader aangeeft dat daar documenten van zouden zijn (zie nota's CGVS vader p.8 en 10). Bovendien verklaart uw vader meerdere keren dat u en uw broer zes tot acht maanden op zoek gingen naar werk maar geen werk vonden (zie vragenlijst CGVS vader vraag 5, nota's CGVS vader p.2 en 4). Dat is bevreemdend daar jullie meer dan anderhalf jaar in Spanje verbleven. Waarom jullie dan slechts voor de periode van zes tot acht maanden actief naar werk zochten komt over als een weinig ernstige poging om te zoeken naar oplossing qua werk, des te meer daar uw vader aangeeft dat jullie in Libanon al werd gezegd dat jullie anderhalf jaar lang recht zouden hebben op hulp (zie nota's CGVS vader p.5). Waarom jullie dan ook niet langer of direct na aankomst in Spanje naar werk zochten, is bevreemdend. Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vader aangeeft dat hij niet weet of zijn kinderen, zijnde u en uw broer, misschien hier of daar hebben gewerkt (zie nota's CGVS vader p.8). Indien werk voor jullie dermate belangrijk was in Spanje zoals u liet uitschijnen mag toch verwacht worden dat uw vader op de hoogte was indien één van uw zonen werk zou hebben gevonden in Spanje, al was dat maar van korte duur. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw broer Ah. aangaf dat hij in Spanje enkele opleidingen volgde inzake automechaniek (zie nota's CGVS Ah. p.3) waaruit blijkt dat hij toch ondersteuning kreeg in het zoeken naar werk en/of opleidingen volgen.

Wat betreft uw verklaring geen woning te vinden in Spanje stelt het CGVS het volgende vast. Uw vader geeft aan dat u in de zoektocht naar een woning voorwaarden werden opgelegd door de organisatie die voor jullie verantwoordelijk was. Het is daarbij opmerkelijk dat uw vader enerzijds meermaals aangeeft dat de verhuurders steeds om een arbeidscontract vroegen (zie nota's CGVS vader p.2, 4 en 6), maar dat hij anderzijds wel aangeeft dat de hulporganisatie die voor uw familie verantwoordelijk was, wel de huur van een woning op zich zou nemen, minstens voor enkele maanden (zie nota's CGVS vader p.6). Dat jullie aldus nooit enige verhuurder zouden hebben kunnen overtuigen, komt weinig aannemelijk over.

Wat betreft de medische toestand van uw familieleden stelt het CGVS het volgende vast. Uw vader geeft aan dat hij in Syrië werd geopereerd aan een hernia, maar die operatie zou niet goed zijn verlopen en daardoor kent hij problemen aan zijn linkerbeen (zie nota's CGVS vader p.3). Hij zegt dat hij hoopte op een behandeling in Spanje maar die kwam er niet. Los daarvan moet het CGVS opmerken dat deze medische problemen uw familie er niet van hebben weerhouden om van Syrië naar Libanon te gaan waar jullie verschillende jaren woonden alvorens van Libanon naar Spanje te reizen. Van Spanje reisden jullie later op eigen houtje naar België. Deze vaststelling maakt dat de medische toestand van jullie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden voldoet zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie hoger). Hoe dan ook, jullie leggen geen recente en duidelijke medische attesten neer die de medische toestand van jullie verduidelijken of toelichten. Uw moeder voegde daar aan toe dat u in Spanje geen medische bijstand kreeg. Maar uit haar verklaringen blijkt dat er een aanspreekpunt of contactpersoon was binnen de hulporganisatie voor jullie. Indien deze

persoon niets ondernam, zoals u laat blijken, kan nergens uit uw verklaringen blijken dat jullie actief hebben gezocht naar een oplossing door andere organisaties, geneesheren of dergelijken zelf rechtstreeks te contacteren. De blote bewering van uw moeder dat zelfs een ambulance niet zou komen indien gebeld, is weinig aannemelijk voor een land als Spanje en staven jullie hoegenaamd niet. Uzelf zei dat jullie geen medische bijstand kregen bij gebrek aan een bepaalde kaart of pas die toegang geeft tot gezondheidszorg (zie nota's CGVS Al. p.2 en 3). Maar ook dit is een blote bewering en u geeft aan dat er blijkbaar enkel met de contactpersoon daarover werd gesproken dat jullie dus niet op andere manieren dit trachtten op te lossen. U moest dan uiteindelijk ook aangeven dat hij niet weet of jullie op die kaart of pas effectief recht hadden of niet (zie nota's CGVS Al. p.3). Hoe dan ook, dat u in Spanje een statuut verkreeg waarbij voor anderhalf jaar volledige ondersteuning werd voorzien zonder dat u medische bijstand kreeg komt weinig geloofwaardig over.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat u algemeen genomen niet aannemelijk maakte ernstige inspanningen te hebben geleverd om in Spanje een leven op te bouwen en uw rechten te doen gelden. U legt van alles wat u verklaart geen stukken neer ter staving. Uw ouders geven verder ook expliciet aan dat jullie in de zoektocht naar een oplossing geen andere organisaties aangesproken hebben (zie nota's CGVS vader en moeder). Dit volstaat uiteraard niet om aan te geven dat u in Spanje dermate problemen kende dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie hoger) werd overschreden.

Aldus moet het CGVS vaststellen dat u niet aannemelijk maakt de nodige stappen te hebben gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van de medische toestand van uw ouders, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het CGVS en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Ten slotte merkt het CGVS op dat u in België familieleden heeft die een statuut hebben verkregen (zie nota's CGVS moeder p.5). Dit doet geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen en doet zelfs vermoeden dat u van Spanje naar België kwam vooral met de wil om bij uw familie te zijn, eerder dan omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u aangaf dat er ooit wel een klein incident was op het openbaar vervoer waarbij hij werd aangesproken, maar zonder meer en zonder dat er gevolgen waren (zie nota's CGVS Al. p.3).

Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door jullie neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De Syrische documenten bevatten louter persoonsgegevens van u en uw familieleden die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 2 van de aanvullend Protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 33 van richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 20.3 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6 § 5 en 57/6, § 3, lid 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers geven vooreerst een overzicht van het wettelijk kader waarbij zij uitgebreid citeren uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie alsook uit een conclusie van de Advocaat-Generaal.

Zij betogen vervolgens dat zij, gelet op hun individuele situatie tijdens hun verblijf in Spanje, de algemene objectieve situatie van personen die internationale bescherming genieten in Spanje en de kwetsbaarheid van hun gezin, een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Spanje, wat een schending inhoudt van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest.

Zij gaan in op hun bijzondere kwetsbaarheid wegens hun medische situatie en preciseren dat eerste verzoeker, de heer A.M., lijdt aan een hoge bloeddruk en discopathies. Op 8 augustus 2022 werd hij naar de spoeddienst gebracht voor coprostase. Zijn aandoeningen beïnvloeden het dagelijks leven daar hij zich moeilijk kan verplaatsen, niet kan lopen zonder krukken en hij niet langer dan een paar minuten kan staan zonder te lijden. Hij neemt hiervoor medicatie. Verzoekster lijdt aan levercytolyse en een depressie waarvoor zij ook mediatie neemt. Hun minderjarige dochter D. lijdt aan bloedarmoede.

Zij vervolgen dat de toegang tot de gezondheidszorg in Spanje een zeer grote uitdaging blijft. Volgens hen blijkt uit het AIDA rapport dat in het eerste kwartaal van 2021 56% van de begunstigden aangaf dat bureaucratische procedures en discriminatie een belemmering vormen voor het ontvangen van hoogwaardige gezondheidszorg. Bovendien zijn er in Spanje, met betrekking tot de geestelijke gezondheidszorg in het bijzonder, geen gespecialiseerde structuren voor slachtoffers van ernstige mishandelingen zoals zij die, zoals zijzelf, aan een oorlog ontsnappen. Zij verklaarden tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij persoonlijk het slachtoffer werden van deze ernstige tekortkomingen in de toegang tot de gezondheidszorg en vrezden terecht gezien hun persoonlijk ervaring en objectieve bronnen dat zij bij terugkeer naar Spanje geen toegang zullen hebben tot de zorg die zij nodig hebben. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, heeft hun bijzondere kwetsbaarheid volgens hen tot gevolg dat het voor hen dermate moeilijk is om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen zodat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en met artikel 4 van het EU Handvest.

Zij betwisten de algemene stelling van de commissaris-generaal, dat zij als begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die bescherming heeft toegekend, toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. Zij menen dat die stelling niet gebaseerd is op een objectieve bron en dat zij informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de situatie van personen, die internationale bescherming genieten in Spanje, zorgwekkend is.

Zij kaarten aan dat er een zeer hoog werkloosheidspercentage is in Spanje en dat zij hiervan ook persoonlijk het slachtoffer werden daar zij getracht hadden werk te vinden, doch zonder succes. Zij vervolgen dat ze medische verzorging nodig hebben die zij in België wel krijgen en in Spanje niet nu ze er grote moeilijkheden ondervonden bij de toegang tot de zorg.

M.b.t. huisvesting geven zij aan dat zij een huurwoning zochten, maar dat, omdat zij geen werk konden vinden en dus geen huur konden betalen, geen enkele verhuurder aan hen wilde verhuren. Hierdoor werden ze gedwongen om een week op straat te leven waardoor zij besloten hun weg verder te zetten richting België.

Zij voeren aan dat zij, hoewel ze over een internationale beschermingsstatus beschikten in Spanje, er samen met hun minderjarige kinderen in een situatie van extreme onzekerheid geleefd hebben en dit onafhankelijk van hun wil en persoonlijke keuzes.

Zij verwijzen vervolgens naar een vernietigingsarrest van de Raad met nr. 233.338 van 28 februari 2020, waarin belang werd gehecht aan het feit dat de desbetreffende verzoeker verklaarde dat hij anderhalve maand op straat heeft moeten leven wegens een gebrek aan toegang tot huisvesting. Zij stellen dat hun vrees om niet te kunnen genieten van huisvesting in geval van terugkeer naar Spanje - en dus dakloos te zijn met hun minderjarige kinderen - gegrond is.

Zij herhalen dat de commissaris-generaal geen enkele bron heeft verstrekt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij, bij terugkomst in Spanje, niet opnieuw het risico zullen lopen om het slachtoffer te worden van onmenselijke en/of vernederende behandeling en dit terwijl zijzelf hebben aangetoond dat zij persoonlijk het slachtoffer waren van deze ernstige tekortkomingen. Zij besluiten dat de commissaris-generaal aldus niet voldaan heeft aan zijn zorgvuldigheidsplicht. Zij menen dat zij het vermoeden van wederzijds vertrouwen weerlegd hebben en hebben aangetoond dat ze in Spanje persoonlijk werden behandeld op een manier die onverenigbaar is met hun grondrechten. Tenslotte halen zij nog aan dat het hoger belang van hun kinderen vereist dat zij daadwerkelijk bescherming kunnen genieten in Spanje, wat volgens hen niet het geval is.

Zij stellen *in fine* nog dat hun angsten in hun land van herkomst, Palestina, door de commissaris-generaal moeten worden geanalyseerd en dat hen internationale bescherming moet worden verleend in België.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

- Medisch dossier van M.;
- Medisch dossier van W.;
- Medisch dossier van D.

3.2. Op 7 augustus 2023 leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereren aan de volgende nieuwe stukken:

- Bewijzen van actuele medische behandelingen voor
 - o eerste verzoeker;
 - o verzoekster
 - o minderjarige A.D.
- Verbliffsvergunningen van talrijke gezinsleden die legaal in België wonen:
 - o A.M.: broer van de verzoeker;
 - o A.M.: neef van de verzoeker (zoon van A.M.) ;
 - o C.A.W. : neef van de verzoeker (zoon van A.M.) ;
 - o D.A.A.: nicht van de verzoeker (dochter van A.M.) ;
 - o E.M.A.M.: broer van de verzoekster ;
 - o F.M.A.S.: broer van de verzoekster ;
 - o G.M.A.M : broer van de verzoekster ;

- H.M.A.A: oom van vaderskant van de verzoekster.
- Vrijwilligerswerk tweede en derde verzoeker;
- Informatie over studies van A., D., en A..

Verder verwijzen verzoekers nog naar een AIDA rapport met update april 2023, waarvan zij de weblink vermelden.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5. Over de gegrondheid van het beroep

5.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in Spanje. Uit het document getiteld “*Eurodac Marked Hit*”, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de Spaanse autoriteiten aan verzoekers de internationale beschermingsstatus hebben toegekend op 24 september 2020 (AD CGVS, “*Eurodac Marked Hit*” d.d. 23 mei 2022). De vaststelling, dat de Spaanse autoriteiten aan verzoekers de internationale beschermingsstatus hebben verleend en zij aldaar over een geldige verblijfstitel beschikken, wordt door verzoekers niet betwist. Er zijn verder geen indicaties dat verzoekers thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Spanje zouden genieten, wat evenmin wordt voorgehouden door verzoekers.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekers, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn

toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38)

5.2. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Spanje sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

5.2.1. Uit de verklaringen van verzoekers en hun betoog in het verzoekschrift kan in essentie worden opgemaakt dat zij naar eigen zeggen uit Spanje zijn vertrokken omdat zij er geen werk vonden, geen huisvesting konden bekomen, er geen toegang hadden tot de gezondheidszorg en zij er zelfs op straat hebben moeten leven. Omwille van hun medische gezondheidstoestand en kwetsbaarheid zouden zij niet meer kunnen terugkeren naar Spanje om aldaar hun rechten, verbonden aan de hen toegekende internationale beschermingsstatus, te laten gelden.

5.2.2. Verzoekers trachten de algemene situatie in Spanje te schetsen aan de hand van enkele passages uit het *“AIDA Country Report Spain”, 2022 update en april 2023 update* (hierna: het AIDA rapport) .

De Raad stelt hieromtrent vast wat volgt.

De citaten omtrent de gezondheidszorgen in Spanje (p. 9 van het verzoekschrift) tonen aan dat er geen verschillen gerapporteerd werden tussen de situatie van asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming. Er wordt ook aangestipt dat Amnesty International, in een rapport gepubliceerd in februari 2021, de toenemende belemmeringen voor migranten zonder papieren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg rapporteert. Dit zou voornamelijk te wijten zijn aan de wetgeving die niet voorziet in universele toegang tot het Nationale Gezondheidssysteem, de ontoereikendheid van adequate maatregelen geïmplementeerd door de Autonome Gemeenschappen, en de taalbarrière om toegang te krijgen tot medische hulp via de telefoon.

Voornamelijk in het licht van de covid-19-pandemie, hebben in mei 2021 zes NGO's de minister van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie opgeroepen om de Immigratiewet zodanig te hervormen dat alle migranten voldoende bescherming genieten, aangezien meer dan een half miljoen mensen hun recht op gezondheid niet kunnen uitoefenen omdat ze niet aan de administratieve vereisten kunnen voldoen en omdat ze niet over geldige documenten beschikken.

Verzoekers kunnen echter niet beschouwd worden als ‘migrant zonder papieren’. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier hebben de Spaanse autoriteiten verzoekers de internationale beschermingsstatus toegekend, werden zij in het bezit gesteld van Spaanse documenten (NPO eerste verzoeker, p. 2) en tonen zij, zoals *supra* en *infra* blijkt, niet aan dat die bescherming niet meer actueel of effectief zou zijn.

In de volgende in het verzoekschrift geciteerde passage wordt aangestipt dat, hoewel er voor wat betreft de geestelijke gezondheidszorg toegang is tot speciale behandeling en hoewel de mogelijkheid om behandeld te worden door psychologen en psychiaters gratis is en gegarandeerd wordt, er in Spanje geen gespecialiseerde structuren zijn voor slachtoffers van ernstige schendingen en mishandelingen zoals die waarmee asielzoekers die ontsnappen aan oorlog, willekeurig geweld of marteling, geconfronteerd worden. Dat er geen dergelijke structuren zijn, betekent geenszins dat er in het geheel geen medische zorgen voorhanden zouden zijn. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich geenszins beroepen op de nood aan gespecialiseerde structuren omwille van hun geestelijke gezondheidszorg (zie verder *infra*) te wijten aan mishandelingen die zij hebben ondergaan in hun herkomstland, waardoor hun kritiek alleszins niet dienstig is. Verzoeker kunnen zich op die passage bezwaarlijk beroepen om voor te houden dat hen op structurele wijze iedere toegang tot medische zorgen zou zijn ontzegd.

Dat in de update van april 2023 van het AIDA rapport wordt gesteld dat ter gelegenheid van Wereldgezondheidsdag de NGO Kifikif opriep om het recht op gezondheid van LGTBI+ migranten en asielzoekers om alomvattend en effectief te zijn, inclusief ondersteuning voor geestelijke gezondheidsproblemen en dat de organisatie benadrukt dat in het eerste kwartaal van 2021 56% van haar begunstigden aangaf dat bureaucratische processen en discriminatie een belemmering vormen voor kwalitatief goede gezondheidszorg, zoals aangegeven in hun aanvullende nota, betekent nog niet dat er sprake zou zijn van dermate structurele tekortkomingen waardoor de Spaanse autoriteiten verzoekers de nodige zorgen ontzeggen.

5.2.3. Waar zij er vervolgens op wijzen dat zij niet in de mogelijkheid waren om werk te vinden en bijgevolg, bij gebrek aan inkomsten, niet in de mogelijkheid waren om huisvesting te vinden, dient te worden vastgesteld dat uit het AIDA rapport, waarnaar verzoekers zelf verwijzen, blijkt dat het Spaanse opvangsysteem uit drie fases bestaat die een verzoeker om internationale bescherming doorloopt ook al wordt intussen de internationale beschermingsstatus toegekend. Zo krijgen verzoekers tijdens de eerste fase van de tijdelijke opvang een opleiding in culturele oriëntatie, taal en werk met het oog op het vergemakkelijken van hun integratie. Tijdens de tweede fase, waarin verzoekers worden voorbereid op hun zelfstandigheid, verlaten zij hun tijdelijke opvang, ontvangen zij financiële ondersteuning om hun basisuitgaven te bekostigen en een normaal leven op te starten en kunnen zij beroep doen op intensieve taalcursussen en programma's met het oog op de toegang tot tewerkstelling. Daarnaast kan financiële ondersteuning geboden worden voor bepaalde uitgaven waaronder gezondheid, onderwijs, geboorte en opleiding. De eerste en tweede fase lopen gedurende een periode van 18 maanden, die verlengd kan worden voor kwetsbare personen. In het AIDA rapport wordt hierbij aangestipt dat het moeilijk is om na de zes maanden reeds een graad van zelfredzaamheid en autonomie aan de dag te leggen vooral voor de verzoekers die de Spaanse taal nog niet machtig zijn. Met betrekking tot huisvesting wordt in het AIDA rapport uiteengezet dat er een gebrek is aan beschikbaarheid van sociale woningen en dat er onvoldoende financiële ondersteuning is voor het betalen van de huur. Ook al zijn er NGO's aanwezig die asielzoekers helpen bij het zoeken naar huisvesting, is er geen gespecialiseerde dienst die begunstigden helpt met het vinden van een woonst.

Uit voorgaande landeninformatie kan niet worden afgeleid dat de Spaanse overheid tekort schiet in de opvang en opvolging van vreemdelingen louter omwille van het feit dat een begeleiding slechts voorzien wordt voor 18 maanden en de overgang naar zelfstandig wonen beperkt wordt door de overbelasting van het opvangsysteem en de te hoge kosten en beperkte toegang tot de huurmarkt.

Uit de informatie aangebracht door verzoekers blijkt alleszins niet dat iedere statushouder de toegang tot de huisvestingsmarkt of arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien. Van verzoekers mag overigens ook worden verwacht dat zij zelf de nodige initiatieven nemen om hun rechten te doen gelden, waartoe zij blijkens hun eigen verklaringen en zoals verder *infra* wordt uiteengezet, in gebreke zijn gebleven.

Voorgaande algemene informatie vindt bovendien weerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers. Eerste verzoeker verklaarde dat ze anderhalf jaar steun kregen (woning, voedsel en financiële steun; NPO eerste verzoeker, p. 5), dat het de bedoeling was dat ze nadien voor zichzelf dienden te zorgen maar dat zij hierna nog zes maanden extra geholpen werden (NPO eerste verzoeker, p. 2). Verzoekster verklaarde eveneens dat ze 18 maanden steun kregen en dat dit verlengd werd (NPO verzoekster, p. 4). Dat verzoekers aldus aan hun lot zouden zijn overgelaten door de Spaanse autoriteiten vindt geen steun in hun verklaringen.

5.2.4. Waar verzoekers aangeven dat er geen enkele objectieve bron is, waaruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming dezelfde rechten hebben als Spaanse onderdanen voor wat betreft

sociale bijstand, tewerkstelling, werkloosheid, scholing, sociale bijstand, uitkeringen voor huisvesting, noodbijstand, etc., blijkt dit nochtans duidelijk uit het AIDA rapport update April 2023 (p. 164-165, waarnaar zij zelf verwijzen, waardoor hun kritiek geenszins dienstig is (*"Refugees and subsidiary protection beneficiaries have access to social welfare under the same conditions as Spanish nationals.1018 The same rules apply to refugees and subsidiary protection beneficiaries. They are entitled to, among others, employment and unemployment, benefits, scholarship, social assistance allowances, emergency allowances, allowances for housing, etc."*) (vrije vertaling: "Erkend vluchtelingen en personen met de subsidiaire-beschermingsstatus hebben toegang tot sociale voorzieningen onder dezelfde voorwaarden als Spaanse onderdanen. Voor vluchtelingen en personen met de subsidiaire-beschermingsstatus gelden dezelfde regels. Ze hebben recht op onder andere werk en werkloosheid, uitkeringen, studiebeurzen, sociale bijstandsuitkeringen, nooduitkeringen, toelagen voor huisvesting, enz.)". Bovendien wordt er in het AIDA rapport nog op gewezen dat de organisatie CEAR en Fundación Sanitas in mei 2022 een overeenkomst ondertekenden om vluchtelingen uitgebreide gezondheidszorg te bieden. Concreet zullen meer dan 75 vluchtelingen geestelijke gezondheidszorg, tandheelkundige hulp en steun voor hun emotionele welzijn krijgen (AIDA rapport, p. 165).

5.2.5. Voor wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming wordt in het AIDA rapport uiteengezet dat deze niet beperkt wordt door de wet of door enige andere maatregel, zoals een arbeidsmarkttoets of beperkte toegang tot bepaalde sectoren en dat er toegang tot de arbeidsmarkt is volledig onder dezelfde voorwaarden als voor nationale onderdanen. Verder vermeldt het AIDA rapport dat begunstigden van internationale bescherming, nadat ze het 3-fasen proces hebben doorlopen (zie *supra*), nog steeds toegang tot arbeidsintegratie- en oriëntatiediensten krijgen van ngo's die zich richten op de migrantenbevolking in het algemeen. Deze algemene diensten worden gefinancierd door het Ministerie van Inclusie en mede gefinancierd door EU-fondsen en omvatten gepersonaliseerde programma's, tewerkstellingsoriëntatie, beroepsopleidingen, ondersteuning bij het opstellen van cv's, enz. Hoewel in het AIDA rapport wordt erkend dat begunstigden van internationale bescherming in de praktijk geconfronteerd worden met obstakels bij het betreden van de arbeidsmarkt als gevolg van taalproblemen, kwalificaties en discriminatie, deze situatie nog verergerd wordt door het feit dat de Spaanse economie een lange economische crisis heeft doorgemaakt, waardoor het land een hoge werkloosheid heeft gekend, die zowel migranten als Spaanse burgers treft en het bovendien veel bedrijven aan informatie ontbreekt over arbeidswetgeving en vergunningen over de toepasbaarheid daarvan in het geval van asielzoekers en vluchtelingen, wat op zijn beurt hun toegang tot de arbeidsmarkt belemmert, kan hieruit evenmin worden afgeleid als zouden begunstigden van internationale bescherming de toegang tot de arbeidsmarkt worden ontzegd. Dit geldt des te meer nu hetzelfde AIDA rapport uiteenzet dat de ngo CEAR en het Casa Árabe (een centrum ter bevordering van Arabische cultuur, kunst en taal) in de zomer van 2021 in Madrid het initiatief 'Acoge un Plato Catering' lanceerden, wat tot doel heeft de Arabische gastronomie te promoten, evenals de sociale en arbeidsintegratie van vluchtelingen in Spanje. Het project werd voortgezet in 2022. Daarnaast publiceerde CEAR in september 2022 in het kader van een dergelijk initiatief een kookboek boek in september 2022, waarin de recepten en geschiedenissen van de vluchtelingen die deelnamen aan Acoge un Plato zijn verzameld. Verder stelt het AIDA rapport dat in juli 2022 een hervorming van het reglement van de immigratiewet goedgekeurd werd, met als doel om de arbeidsmogelijkheden voor buitenlanders in Spanje uit te breiden en dat de hervorming onder andere een nieuw soort verblijfsvergunning, genaamd 'arraigo por formación' introduceert, wat tot gevolg heeft dat elk persoon die 2 jaar zonder papieren in Spanje woont, toegang krijgt tot een beroepsopleiding en dus tot werk. Niettegenstaande de versoepelingen en verbeteringen betreuren verschillende organisaties de beperkte reikwijdte ervan en onderstrepen ze de noodzaak om door te gaan met de verbetering ervan om andere relevante kwesties aan te pakken. Echter, hieruit blijkt evenmin dat de Spaanse autoriteiten verzoekers de toegang tot de arbeidsmarkt in Spanje zouden ontfangen.

5.2.6. M.b.t. de toegang tot onderwijs leert het AIDA rapport dat in Spanje kinderen hebben recht op onderwijs, dat onderwijs verplicht is van 6 tot 16 jaar en dat het recht niet expliciet geregeld wordt in de Asielwet, maar het wel gegarandeerd wordt door andere regelgeving betreffende vreemdelingen en kinderen.

5.2.7. Gelet op het geheel van voorgaande blijkt uit de verstrekte informatie aangaande de algemene situatie in Spanje aldus niet dat de situatie er wordt gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaan om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden

geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

5.3. Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een precaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Spanje. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Spanje zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van hun verzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Zoals reeds *supra* uiteengezet onder de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie komt het aan verzoekers toe om aan te tonen dat zij terecht komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie en dit buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om. Van verzoekers, die internationale bescherming genieten in Spanje, mag dan ook worden verwacht dat zij zelf de nodige initiatieven nemen om hun rechten te doen gelden of in staat zijn om op basis van concrete ervaringen waarmee zij zouden zijn geconfronteerd, aan te tonen dat zij hun rechten ter zake niet zouden kunnen doen gelden.

5.3.1. *In casu* ligt de situatie voor van een gezin bestaande uit een vader die 56 jaar is (eerste verzoeker), een moeder van 47 jaar (verzoekster), vergezeld van hun twee meerderjarige kinderen, die 23 (tweede verzoeker) en 19 (derde verzoeker) jaar oud zijn. Zij worden ook vergezeld van hun twee minderjarige dochters.

5.3.2. Verzoekster verklaarde dat zij in Spanje ziek was, maagklachten had en problemen had met haar lever, maar dat ze in Spanje geen behandeling heeft gekregen, terwijl zij meerdere keren iemand heeft aangesproken en dat zelfs de ambulance niet kwam wanneer zij die belde (NPO verzoekster, p. 4). Eerste verzoeker zette uiteen dat hij last heeft aan zijn zenuwen in zijn linkerbeen doordat een operatie in Syrië in 2012 niet goed werd uitgevoerd, dat hij hiervoor in Spanje de nodige zorgen wilden krijgen, maar hij deze niet kreeg (NPO eerste verzoeker, p. 3).

Met betrekking tot verzoekers' medische situatie oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in essentie als volgt: (a) er worden geen medische attesten voorgelegd die verzoekers' verklaringen, dat zij medische problemen hebben en daardoor dermate kwetsbaar zijn, onderbouwen; (b) het is weinig waarschijnlijk dat verzoekers desgevallend geen medische hulp zouden hebben kunnen krijgen in een land als Spanje en (c) dat verzoekers ondanks hun medische situatie in staat waren om van Libanon naar Spanje te reizen, ondergraaft het feit dat hun medische toestand aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid kan voldoen.

Verzoekers leggen zowel bij hun verzoekschrift als bij hun aanvullende nota medische documenten bij.

Uit de medische documenten gevoegd bij het verzoekschrift die betrekking hebben op eerste verzoeker, blijkt dat hij zich op eigen initiatief op 8 augustus 2022 begeven heeft naar de spoeddiensten, dat hij werd onderzocht en dat vervolgens is gebleken dat er geen significante letsels zijn aan de borstkas, net zomin als in de onderbuik. Het medisch stuk van 28 juli 2023 gevoegd bij de aanvullende nota stelt dat verzoeker dient te overwegen om al dan niet een operatie te ondergaan aan zijn wervel, dat hij medicatie neemt voor de pijn en er sprake is van arteriële hypertensie. Dat er in hoofde van verzoeker aldus sprake zou zijn van een dermate kwetsbaarheid omwille van zijn medische situatie, blijkt niet uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en wordt door verzoekers evenmin aannemelijk gemaakt.

De medische stukken opgesteld voor verzoekster zoals gevoegd bij het verzoekschrift tonen aan dat uit een abdominale ultrasound is gebleken dat zij goedaardige cystes heeft en dat er verder geen

bijzonderheden werden vastgesteld na een hersenscan en leveronderzoek. In het medisch attest van 29 juli 2023 gevoegd bij de aanvullende nota wordt er geattesteerd dat er een levercytolyse optrad, maar dat er na onderzoek geen afwijkingen werden vastgesteld aan de lever. Dr. L.C. attesteert bovendien dat hij op basis van de hem door het OCMW gecommuniceerde behandeling vaststelt dat verzoekster trazodon en escitalopram neemt voor een depressie, maar dat uit de notities van dr. S. kan worden opgemaakt dat verzoekster hem nooit om die reden heeft geraadpleegd en dat er tot op heden geen verlenging van deze behandelingen is aangevraagd, waardoor hij zich hierover niet kan uitspreken. Dat er in hoofde van verzoekster aldus sprake zou zijn van een dermate kwetsbaarheid omwille van haar medische situatie, blijkt niet uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en wordt door verzoekers evenmin aannemelijk gemaakt.

Evenmin blijkt er een verhoogde kwetsbaarheid te bestaan in hoofde van hun minderjarige dochter, waarvoor zij eveneens een medisch attest voegen bij het verzoekschrift. Hieruit kan slechts worden afgeleid dat zij een bril dient te dragen. In het medisch attest van 29 juli 2023 gevoegd bij de aanvullende nota attesteert de arts dat zij momenteel dysfagie en bloedarmoede heeft, waarvan het verslag nog dient te worden opgesteld. Voorts attesteert hij dat er op 26 juli 2023 een bloedtest werd uitgevoerd, die bloedarmoede met een hemoglobinegehalte van 8,8 aantoonde, dat er aanvullende tests werden aangevraagd om het onderzoek af te ronden en hij op de resultaten hiervan wacht. Voorts geeft hij aan dat zij een gastroscopie zal ondergaan op 07/08/2023 om de oorsprong van haar dysfagie en om bloedingen in het spijsverteringskanaal uit te sluiten. De voorliggende attesten laten in huidige stand van zaken de Raad niet toe vast te stellen dat verzoekers niet in staat zouden zijn hun rechten uit te oefenen in Spanje verbonden aan de hen toegekende internationale beschermingsstatus.

Verzoekers, die in het verzoekschrift herhaaldelijk stellen dat zij in Spanje geen toegang hebben gekregen tot de gezondheidszorg, zijn, mede rekening houdend met hun kritiek op algemene situatie betreffende de gezondheidszorg zoals *supra* uiteengezet (5.2.2.), niet in staat om mede aan de hand van de door hen bijgebrachte medische attesten aan te tonen dat hun medische klachten hen ervan zouden weerhouden of belemmeren hun rechten in Spanje als statushouders te doen gelden.

Waar zij aanstippen dat zij getracht hebben om in Spanje werk te vinden, doch zonder succes, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan worden ontwaard dat verzoekers de nodige stappen zouden hebben gezet om werk te vinden. Dat eerste verzoeker, op de vraag of er niemand van zijn familie gewerkt heeft in Spanje antwoordde, *“niet dat ik weet. Misschien zeggen kinderen straks iets anders, dat ze hier of daar hebben gewerkt”* is in dit opzicht trouwens zeer bevreemdend (NPO eerste verzoeker, p. 8) net zoals de vaststelling dat eerste verzoeker aangeeft dat zijn echtgenote zich ook heeft ingeschreven bij het arbeidsbureau, terwijl verzoekster zelf aangeeft dat zij zich niet heeft ingeschreven omdat zij ziek was (NPO verzoekster, p. 4). Dat eerste verzoeker, als vader en als echtgenoot, geen zicht heeft op de inspanningen van zijn gezinsleden om aan werk te geraken, doet twijfels rijzen bij het feit dat zij effectief hiertoe pogingen hebben ondernomen. Bovendien verklaart eerste verzoeker weliswaar dat hij zich in Spanje had ingeschreven bij een arbeidsbureau, maar is hij niet in staat hiervan enige documenten neer te leggen, terwijl hij nochtans aangeeft dat hij die had gekregen (NPO, eerste verzoeker, p. 8). Hetzelfde geldt voor tweede verzoeker, die stelt dat hij e-mails had gestuurd naar verschillende bedrijven, maar deze niet kan voorleggen omdat ze volgens zijn gezegden ‘verwijderd’ zijn (NPO, tweede verzoeker, p. 3). Hierbij stelt de Raad nog vast dat waar verzoekster stelt dat zij zich niet heeft ingeschreven in een arbeidsbureau omwille van ziekte, uit de thans voorliggende medische documenten geen enkele informatie blijkt die dit onderschrijft, waardoor het niet meer is dan een loutere blote bewering, die bovendien strijdt met de verklaringen afgelegd door verzoeker.

5.3.3. Waar zij er m.b.t. huisvesting in volharden dat zij bij gebrek aan inkomsten geen huurwoning konden vinden en dat zij gedwongen werden om een week op straat te leven, dient vooreerst gewezen te worden op wat *supra* uiteengezet werd onder punt 5.2.3. en waaruit afdoende blijkt dat zij wel degelijk geholpen werden door de Spaanse autoriteiten, zelfs langer dan de voorziene termijn van 18 maanden. Daarenboven heeft verzoeker uitdrukkelijk verklaard dat hij zijn Spaanse documenten vrijwillig heeft afgeleverd omdat hij er niets meer te zoeken had en waardoor zij op straat hebben moeten logeren (NPO eerste verzoeker, p. 2). Dat de Spaanse autoriteiten, buiten de wil van verzoekers om, te kort zijn geschoten in het bieden van hulp, zoals verzoekers herhaaldelijk poneren, blijkt allerm minst en staat bovendien haaks op verzoekers verklaring, waar hij aangaf dat de organisatie zelfs de huur van een huurwoning nog enkele maanden zou betalen tot hij eigen inkomsten zou hebben via een baan (NPO eerste verzoeker, p. 6).

5.3.4. De Raad ontwaart uit verzoekers verklaringen geen enkele concrete ervaringen op basis waarvan vastgesteld kan worden dat zij buiten hun wil om verhinderd zouden zijn geweest om hun rechten te doen laten gelden of op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoekers de nodige initiatieven daartoe zouden hebben genomen.

5.3.5. Zoals geoordeeld werd door de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat voor zover verzoekers, als begunstigden van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd zouden zijn geweest met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting, voldoet deze situatie, gelet op de uiteenzetting *supra* niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Er kan immers niet worden besloten dat verzoekers, door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Immers tonen verzoekers niet aan dat zij hun rechten terzake niet zouden kunnen doen gelden en dat zij in Spanje alles in het mogelijke stelden om aldaar van de hen toegekende rechten ten volle gebruik te maken. Dat eerste verzoeker expliciet verklaarde dat hij zijn Spaanse verblijfsdocumenten op vrijwillige basis had teruggegeven aan de organisatie omdat hij in Spanje niets meer te zoeken had (NPO eerste verzoeker, p. 2), ondersteunt voorgaande vaststellingen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

5.3.6. Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad, moet erop worden gewezen dat zij voorbijgaan aan het gegeven dat het Belgisch recht geen precedentenwerking kent en dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld. Een vermeende tegenstrijdigheid tussen de bestreden beslissingen en andere arresten kan dan ook niet tot vernietiging van de bestreden beslissingen leiden te meer nu verzoekers nalaten aan te tonen dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevinden als deze beschreven in die arresten.

5.3.7. De overige documenten die verzoekers voegen bij hun aanvullende nota, kunnen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen. Dat verschillende familieleden een verblijfsrecht hebben verkregen in België, heeft niets te maken met hun persoonlijke situatie. Dat zij aantonen dat hun kinderen vrijwilligerswerk doen en in België school lopen kan evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat zij reeds bescherming hebben gekregen van de Spaanse autoriteiten.

5.4. Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Spanje blootgesteld zullen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers concreet aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de commissaris-generaal, door te besluiten dat hun in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk zijn, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

5.6. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO